

PAŃSTWOWY TEATR POWSZECHNY

Dyrektor i Kierownik artystyczny
K a r o l B o r o w s k i

Kierownik literacki – **Józef Słotwiński**
Wicedyrektor – **Tadeusz Kaźmierski**

IGRASZKI TRAFU *i* MIŁOŚCI

P R O G R A M

Igraszki trafu i miłości

Komedia w trzech aktach

Przekład: TADEUSZA BOYA ŻELEŃSKIEGO

OSOBY:

Pan Orgon	ZYGMUNT MORAWSKI
Mario	BRONISŁAW ORLICZ
Sylwia	{ MARTA CHRUSCIEL { MARIA SEROCZYŃSKA
Dorant	TADEUSZ CZECHOWSKI
Lizeta — pokojówka Sylwii	MARIA GARBOWSKA
Paskin — służący Doranta	{ ALEKSANDER PIOTROWSKI { JERZY TKACZYK

Scenografia:

Danuta Pogorzelska

Reżyseria:

Maria Leonia Jabłonkówna

Układ taneczny

Barbara Fijewska

Organizacja pracy artystycznej

Edward Zieliński

Organizacja pracy technicznej:

Jan Trojanowski

Przedstawienie prowadzi

Zofia Żurkówna

Brygadier sceny: Tomasz Wierzejski. Prace stolarskie: Jan Umiecki. Prace malarskie: Stanisław Kamiński. Prace krawieckie: Maria Bodek, Franciszka Klarczyńska, Tomasz Zieliński. Prace modelatorskie: Mieczysław Kobylak. Prace perukarskie: Adela Zdrowska. Prace tapicerskie: Wacław Pniewski. Światło: Wojciech Rebkiewicz, Zbigniew Krajewski. Rekwizytor: Wiesław Piątkowski.

Autor „Igraszek trafu i miłości“, Pierre Carlet de Marivaux, żyje i tworzy w Paryżu w I połowie w. XVIII (ur. w r. 1688, um. w 1763). Twórczość jego przypada na okres panowania we Francji Ludwika XV; jest to epoka, w której system monarchii absolutystycznej, zachowując jeszcze pełnię swej władzy, poczyną już ulegać powolnemu rozkładowi i degeneracji wewnętrznej. Nowe, coraz to radykalniejsze prądy filozoficzne i społeczne nurtują już pod powierzchnią, aby w drugiej połowie stulecia odezwać się pełnym głosem i doprowadzić wreszcie do zawalenia się całego gmachu wielowiekowej przemocy i ucisku społecznego — w akcie Wielkiej Rewolucji Francuskiej. — W pierwszej części stulecia, w okresie, który przeszedł do dziejów kultury pod nazwą Rokoka, wszelkie przejawy dotychczasowego stanu rzeczy zdają się jeszcze nienaruszone. I Marivaux nie zajmuje jakiegoś czynnego stanowiska w rozpoczynającej się walce. Twórczość jego nie nosi tak sprecyzowanych akcentów społecznych jakie wspaniale zajaśniają w kilka dziesiątków lat później w sztukach znakomitego autora „Wesela Figara“ Beaumarchais'ego, nie odznacza się nawet tą drażliwością realistyczną, jaka cechuje jego nieśmiertelnego poprzednika — Moliera. Ale nie będąc aktywnym bojownikiem pióra, jest jednak Marivaux pisarzem zdecydowanie na swą epokę postępowym, dając zwłaszcza w swych powieściach („Marianna“ i „Kariera wieśniaka“) dowody szczerzej obserwacji psychologicznej postaci z ludu i mieszczaństwa, oraz przekazując nam wierne i głęboko rzetelne tło obyczajowe i społeczne swojej epoki. Marivaux może być niewątpliwie uważany za ojca realistycznej powieści francuskiej. Należy również podkreślić, że ten delikatny i stroniący od zgłębienia publicznego artysta nie zawahał się narazić Dworowi, gdy Parlament francuski skazał na spalenie „Listy filozoficzne“ wielkiego Voltaire'a; Marivaux, będąc raczej przeciwnikiem Voltaire'a, kategorycznie odmawia napisania książki usprawiedliwiającej ten skandaliczny wyrok.

Szczytem twórczości Marivaux są jego komedie, które dzięki swej czarującej i zwiewnej formie, wspaniałym, klarownym i pełnym prostoty, a jednocześnie prawdziwie poetyckim dialogom, dzięki świetnemu, najgłębiej z ducha Francji wywodzącemu się gatunkowi humoru — a przede wszystkim dzięki niezwykle subtelnej i przenikliwej analizie psychologicznej — zaliczane są do skarbcza klasycznego teatru nie tylko Francji, ale całego świata. W komediach tych dochodzi do głosu najgłębsza wartość Marivaux, wartość nie tylko natury artystycznej, ale i głęboko społecznej, jego wiedza o człowieku, znajomość arkanów jego wzruszeń i namiętności — i jego wiara w prawdę ludzkiego uczucia. W epoce, w której w literaturze i sztuce francuskiej przeważa moda na konwencjonalną typowość, sztuczność oślanającą wewnętrzną pustkę i oschłość — utwory sceniczne Marivaux w formie pełnej lekkości, dowcipu i niewymuszonej prostoty, docierają do dna ludzkiego serca i przekazują nam ożywczo prawdę o miłości, dobroci i zwyczajnej roli zdrowego, prostego rozumu. Dlatego możemy je określić jako prawdziwie humanistyczne.

Wśród utworów scenicznych Marivaux, „Igraszki trafu i miłości“ napisane i wystawione w teatrze po raz pierwszy w r. 1730, cieszą się największą sławą i najczęściej są wystawiane na scenach całego świata.

31. V. 54 ✓

Cena 60 groszy

Początek przedstawień godz. 19.00

Przedsprzedaż biletów na 7 dni naprzód: P. B. P. „Orbis“ —
Bracka 16 — codziennie prócz niedziel i świąt w godz. 11 — 18.

Biuro Organizacji Widowni Zamojskiego 20 (tel. 909-41)

przyjmuje zamówienia:

- a) na bilety dla grup pracowniczych, wycieczek itp.,
  - b) na przedstawienia zamknięte dla organizacji, związków,
instytucji, szkół itp.
- po cenach ulgowych.

Państwowy Teatr Powszechny — Warszawa, Zamojskiego 20

Dyrekcja i Sekretariat — tel. 915-78

Organizacja Widowni — tel. 909-41

Scena i garderoby — tel. 908-67

Pracownie — tel. 909-50